

Cimleuva

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Főszerkesztő: **BENEDEK ELEK**

TARTALOMJEGYZÉK:

Fazekat drótoztassanak asszonyom! Cimkép . . .	113
Dal a hóvirágról. Vers. Irta: Benedek Elek . . .	114
Ringyes-rongyos. Apró unokáinak meséli Elek nagyapó	114
Tamás érdeklődik. Csevegés	117
Róka koma . . . Kép.	119
Szegény kicsi Jula. Mese. Irta: Berde Mária. II. közlemény	120
Mese egy gyermekszobáról. Irta: Borsai Mária.	122
Öcsike levele Nagyapóhoz	124
Apró versek – apró embereknek. (A kis mes- ter. – Üdvözlő nagyanyónak.) Irta: Benkő A.	125
Egy szegény fiu története. Elbeszélés. VIII. közle- mény. Irta: Dánielné Lengyel Laura	126
A lélek. Vers. Irta: Coralie Howard Hamans néger költő. Fordította O. E.	127
Fejtörő	127
Elek nagyapó üzeni	128

ÖCSIKE KÖNYVE

a „nadselü“ gondolatok első sorozata

IRTA: BENEDEK ELEK.

Csinos kemény kötésben ára 35 Lei.
A Cimora előfizetőinek 26 Lei 25 b.
Megrendelhető a kiadóhivatalban Szatmáron.

A

gyermeknek legkedveltebb lapja, a

Cimbora

eddig az első betűtől az utolsóig olvasnivalót adott a gyermekeknek, mert a lapnak nem volt

hirdetése

A lap elterjedtségét mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy minden eltelt

hét

az olvasók táborának hatalmas növekedését jelenti. A lap kiadóhivatala most elhatározta, hogy a mai

napig

fennállott rendszert megváltoztatja és az Erdély-szerte elterjedt gyermeklapba, amelyet ma már minden gyermek a kezében

tart

hirdetéseket is vesz fel.

A Cimora

tartalma ezzel nem fog kisebbedni, mert amilyen mértékben nő a lap

hirdetése

olyan mértékben nő annak terjedelme is.

A kereskedőknek

megfizethetellen

értékű a Cimora hirdetése, mert az egész Erdély, sőt a külföld lakossága is olvassa.

RENNER TESTVÉREK ÉS TSAI BÖRGYÁR r.=t. CLUJ (KOLOZSVÁR)

GYÁRT ELSŐRENDÜ

GÉPSZIJAKAT

Gödörcserzés! Gyors leszállítás!
Garanciát vállalunk!

Tartós és izléses cipők

a Halász Mór r.=t.-nál kaphatók Szatmáron!

TASNÁDY GYÖRGY

díszműlakatos

Careii-Mari (Nagykároly) Str. Vas.

Lucaciu (Majthényi-u.) 14. szám.

Készít mindennemű iparművészeti és díszmű tárgyakat, karos- és asztali lámpákat, villanyesillárokat, virág- és szalonnaszalkákat, írókészleteket, hamutartókat, művészi kivitelű bútor- és épületvasalásokat stb.

Elvállal bármiféle lakatosmunkát, autogénhegesztést, gépek, csillárok, mindenféle fémtárgyak javítását, tisztítását és ujrászínezését.

Rókát

és más szőrmét

felelősség mellett

fest az

UNIO

Kolozsváron.

Szűcsöknek
árkedvezmény!

Cimbora

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Főszerkesztő: Benedek Elek

Fazekat drótoztassanak, asszonyom!

DAL A HÓVIRÁGRÓL.

Irta: BENEDEK ELEK.

Kedves virágom vagy te, hóvirág,
Gyermekkorom legszebb virága vagy.
Édes öröm szívemnek nézni rád:
Virulsz, bár dajkád a hó és a fagy.

Mikor a földet hó borítja még,
Nevetve bujssz ki: Ihol, itt vagyok!
A nap alatt jár, szomorú az ég,
De a te arcod örömtől ragyog.

Nem pompázol tarka színekbe te,
Egy a te színed: Egyszerű fehér.
Ám a tavasz első lehellete,
Legelső csókja téged ér.

Te vagy a kikeletnek hirnöke,
A természetnek első mosolya;
Veled mozdul a föld kemény röge
S szólal meg a vig pásztorfurulya.

A furulyaszó... mintha hallanám...
Pedig de rég volt, Istenem, de rég!

Ott vagyok megint a pászortanyán,
S teregetem báránycsók seregét.

Volt kis botocska, cifrán faragott,
Kicsi tarisznyám, benne lágy cipó,
S ha egy-egy bárány el-elmaradott,
Hajrá! Szaladtam, mint a kis csikó.

Legjobb barátom János bácsi volt,
A vén juhász, — derék egy cimbor! —
Pipára tüzet kovából csiholt...
Oh, mult időknek kedves pásztor!

Öreg legény volt, szépen furulyált,
A hóvirág kedves virága volt.
Ment, mendegélt s mindegyre meg-megállt:
„Né, mennyi gyócsé!” s lassan lehajolt.

Óh, hóvirágos szépséges napok!
Te vén juhász! Te bájos hóvirág!
Ti hóvirágos pörge kalapok!
Jajj, milyen szép volt akkor a világ!

Ringyes-rongyos.

— Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ. —

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét-országon túl, az óperenciás tengeren is túl, de még az üveghegyeken is túl, ahol a kurtafarku malac tur, volt egyszer egy szegény ember, de olyan szegény, mint a templom egere, mit mondok? még annál is szegényebb: Kenyere sem volt szegénynek.

Mi történt egyszer mi nem, bizony nem egyéb egy nagy semminél, csak annyi, hogy egyszer beállit hozzá egy ringyes-rongyos ember, de olyan rongyos, amelyet még emberi szem nem látott, köszön illendően s mondja, amint következik:

— Hallod-e, te szegény ember, fogadj meg szógámnak s bizony meg nem bánod.

Hej, kacagott a szegény ember, pedig volt ám gondja tenger, de úgy a szívből kacagott, hogy a háza majd össze-duvadott!

— No, hallod-e, hol tartod az esze-

det: likas zsákba, vagy zacskóba? Hova esett? Sárba-e vagy hóba? Nem látod, hogy szegény vagyok, mint a templom egere? Ide ugyan ne jere!

Igy beszélt a szegény ember, akinek a gondja tenger, de bezzeg hogy Ringyes-rongyos nem tágitott, addig beszélt jobbra, balra, hogy így meg úgy, fogadja meg, majd meglátja, nem bánja meg: szegény ember ringyes-rongyost megfogadta: No hát maradj itt ebadta!

S hát, mi történt, Uram Jézus! Egy hét, kettő el sem telék, volt kenyér a házban elég, szalonna a kamarában, a pince is hamarjában megtelék: a bor hordószámra állott, még a viz is borrá vállott! Egyszerre csak több volt a vaj, mint a baj, volt minden jó, ennivaló s ezt mind Ringyes-rongyos szerzé, de hogy honnét, a gazdája nem is pedzé!

Hej, gazduram, gazduram, mondá egyszer Ringyes-rongyos — ha nincs vásár sátor nélkül, gazdaság sincsen csür

nélkül. Amit mondtam: mondtam, csüirt építünk mostan.

— Ugyan bizony mit gondolál, mikor hazól elindulál? kacagott a gazda, — fa sincsen, kő sincsen, pénz sincsen, nem elég, hogy enivalót adott a jó Isten.

Tüszkölt, prüszkölt Ringyes-rongyos az Isten nevére, morgott is valamit, hanem csak úgy félre, aztán megint szembe fordult s mondá:

— Eredj, menj az urasághoz. Kérj tőle pénzt elegendőt, épen kerek ezer pengőt.

— Ugyan bizony, mit gondoltál, mikor hazól elindultál? Rézkrajcárt sem ád az nékem. Ismeri a szegénységem.

— No csak eredj, meg se állj, addig s addig kunyorálj, amíg neked azt nem mondja: Mit akarsz világ bolondja! Ha van csak egy rézkrajcárom, vigye el az ördög mind ami pénzem van, biz' Isten, nem bánom!

Mit volt mit nem tennie, addig beszélt Ringyes-rongyos, el kellett mennie. Kért, könyörgött, rimánkodott, cigánykodott, addig s addig cigánykodott, az uraság egyet nagyot káromkodott s szórul szóra azt mondta: Mit akarsz, világ bolondja! Ha van csak egy rézkrajcárom, vigye el az ördög mind, ami pénzem van, biz' Isten, nem bánom!

— Látva, látod, mondotta a szegény ember otthon, nem adott pénzt az uraság, mert nála is üres a zsák. Szórul szóra azt mondotta: vigye el az ördög mind, ami pénzem van.

Hiszen csak ez kellett Ringyes-rongyosnak, amint beesteledett, mindjárt utnak eredett, benyitott az urasághoz s mondá, amint következik:

— Igaz-e, hogy ezt mondotta a gazdámnak: Vigye el az ördög mind a mi pénzem van, ha van csak egy rézkrajcárom. Egy, kettő, három, feleletét várom!

— Azt mondtam nem tagadom.

— Bizony, ha azt mondotá, ide pénzt nyomba!

— Dehogyan adom, nem adom, mondta az uraság.

— Ha adja, adja, ha nem adja, hagyja!

Mindegy nekem, úgy is viszem, mert én ördög vagyok, az ám ördög, az eleven ördög!

Ezt mondotta Ringyes-rongyos s egy perc alatt, kettő alatt a sok pénzt mind felkajtatta s el is vitte az ebadta.

Egy hét, két hét el sem telék, megvolt a csűr, de még ház is épüle s kapu is ám olyan cifra, hogy ki látta, megcsudálta, szeme-szája nyitva maradt, úgy bizony!

No de ez még nem volt elég, egy hét, két hét el sem telék, mondja ismét Ringyes-rongyos:

— No, gazduram, itt a nyár, megérett a buza már, menjen kend az urasághoz, egyenesen őmagához s vállalja el a buzáját aratásra, nem bánja meg, majd meglássa.

— Ugyan, ugyan, mit gondolál, mikor hazól elindulál? — mondotta a gazduram. Száz arató le nem vágja, olyan nagy a buzatáblája!

— Eredj, eredj, csak vállald el, még pediglen részibe. Ne kérj több részt, annyit éppen, mit egyszerre elhozunk, s azon majd megosztozunk.

Hát, jó, elment a gazduram s naccsás urat addig kérte, hogy így, meg úgy, a nagysás ur megígérte: jól van fiam, neked adom részibe, láss dologhoz izibe!

Hiszen, neki láttak, mindjárt neki álltak Ringyes-rongyos s a gazdája, de még két kévét sem vágta, mondotta a Ringyes-rongyos:

— Elég volt az aratásból, gazduram! Feküdjék le s aludjék, többet egyet se vágjon, én a többit levágom.

Le is feküdt a gazduram, el is szenderedett nyomban, de hallotta, jól hallotta, hogy a huncfut Ringyes-rongyos folytonosan ezt mondotta: Egy sarló, két sarló, egy sarló, két sarló! Egész éjjel ezt hallotta, ezt, ezt, ezt. S hát Uram, Teremtőm, reggel a nagy buzatábla mind egy szálíg le volt vágva! Ez még semmi, gyerekek, most ide füleljetek! Ringyes rongyos fogta magát, s font egy kötelet akkorát, nem volt annak vége-hossza, sok-sok ezer kévét mind egybe kötötte,

hátára vetette s mondá, amint következik:

— No, most gyerünk, lesz kenyérünk!

Elindultak, mentek, mentek, mendégéltek, szép csendesen eregéltek, s a naccsás ur háza mellé értek, ottan Ringyes-rongyos egy percre megállott s egy nagyot kiáltott:

— Naccsás uram, jól megnézzön münköt, visszük a részünköt!

Hej, a szegény naccságos ur, nézte, nézte, nézte, addig nézte, hogy a szeme beléfájult, belé bizony s el is ájult!

No de most már csakugyan gazdag lett a gazduram, olyan gazdag, de olyan, bizony, nemcsak amolyan. Duskálhatott minden jóba — sárba-hóba, télbe-nyárba, — nem volt ilyen gazdag ember hét pusztá határba!

Hát ez jól volt úgy, ahogy volt, telt az idő, mult az idő, egy esztendő, két esztendő, s egyszerre csak kiütött a háboru, menni kellett mindenkinek, aki nem volt nyomoru.

Mondá ekkor Ringyes-rongyos:

— Hallod, gazda, hallod? Kiütött a háboru, de te ne légy szomorú, elmegyek én tehelyetted. Jól vigyázz a gazdaságra, hogy adhass majd mindent számba, el ne herdáld a részemet, mert bizony megkeserülöd. Rontom-bontom, azt is mondom jóelőre: hét kérdéssel jövök vissza s véred a kutya megissza, hogyha meg nem felelsz rájok!

Hej, megijed a szegény gazdaember, lett ám gondja megint tenger, hisz a vak is jól láthatta: Ringyes-rongyos ördög az ebadta!

Hát, elmene Ringyes-rongyos, s no, mit gondolsz, mit csinált a szegény gazdag ember? Törte fejét, folyton azon törte, mindég arra gondolt, mindég az gyötörte, Ringyes-rongyost hogyan játsza ki? S hát, Uram, Teremtőm egy este valaki kopogtat az ajtón.

— Bizonyosan Ringyes-rongyos, gondolta a szegény gazdag ember. Most volt még csak gondja tenger!

Kinéz az ablakon, s hejde megörvendett! Mert nem Ringyes-rongyos, de egy öreg ember, messzehíres sokattudó em-

ber, az kért szállást éccakára, s bizony azt sem bánná, ha meghivná vacsorára, turós puliszkára.

Nősza, mindjárt ajtót nyitott szegény gazdag ember, belépett a sokat tudó ember, asztal mellé tessékelte, vacsorával megtisztelte, mégpediglen turós puliszkával, mint egy torony akkorával.

Hát ettek, ettek, beszélgettek, közbe szegény gazdeg ember elbeszélte, panaszoalta, mely keserves az ő dolga.

— Sose busulj, mondotta az öreg ember. Még ma éjjel hazajön a Ringyes-rongyos, de te ne félj, megfelelek én helyetted. Adhat kérdést hetvenhetet, mindegy nékem — soktudás a mester-ségem.

Azzal szépen lefeküdtek, elaludtak s hajnal felé kopogtattak.

— Aluszol-e, gazda? — kiáltott be Rigyes-rongyos.

— Ne válaszolj, suttogott a sokattudó. Kopogtatott másodszor is, harmadszor is, akkor aztán megszólította a sokattudó öreg ember:

— Nem alszom, mit akarsz?

— Azt, hogy felelj hét kérdésre!

— Felelek én hetvenhétre, nemcsak hétre, kezdj bele.

— Elég lesz majd hét is néked, hogy megszorítsalak téged, hát csak nyisd ki a füled. Hamar elbánok veled. No hát felelj szaporán: Mi egy?

— Egy az Isten, mert több nincsen, felelé a soktudó.

— Mi kettő?

— Szökjék ki a szemed mindjárt mindakettő.

— Mi három?

— Három ablak egy házon. Nem elég?

— Mi négy?

— Négy kerék egy szekérben.

— Mi öt?

— Öt ujj egy kézen.

— Mi hat?

— Akinek van hat leánya s hat fia, nem kell gondért a szomszédba járnia.

— Mi hét?

— Akinek hét hája s hét szalonnája, annak elég zsiros lehet a szája.

— Hej, látom, gazda, látom, nagyobb ördög vagy te nálam! — kiáltott Ringyes-rongyos nagy mérgesen, s uccu! szaladt, mintha szemét vették volna, de futás közben, nagy mérgében, úgy meg-

rugta a szép cifra kaput, mindjárt összeomlott, s véges-végig a falun széjjelrugott minden kaput egy szálíg s meg sem állott a pokol tornácáig.

Tamás érdeklődik.

(Beszélgetés a varázslatról.)

II.

Tamás: Nem akartál a multkor a boszorkányokról és varázslatokról többet beszélni. Azt hitted, hogy velük fogok álmodni. Nem kell engem féltened, apus. Én csak sajnálni tudom azokat, kik a boszorkány históriákban hisznek. De azért nagyon kíváncsi vagyok arra, hogyan védekeztek a boszorkányok ellen.

Apa: Említettem a multkor, hogy egyik védőeszközük az ördög nevében vágott varázsvessző volt. Ezzel megverték a távollevő boszorkányt is. Míg a zsákot ütötték, azt hitték, hogy azalatt a boszorkány jajgat.

Tamás: A vesszővel inkább büntettek és bosszút állottak. Mivel előzték meg a rontást.

Apa: Nem olyan egyszerű a dolog, hogy rögtön felelhetnék rá. A tudatlan emberek szerint a varázslatnak, igézetnek vagy rontásnak sok módja volt. A védekezés sem lehetett mindenik ellen egyforma. Legtöbben hittek, sőt sokan még ma is hisznek a szemmel való igézetben. Az a hit volt elterjedve, hogy némelyik ember tekintete ártalmas; ártalmas különösen a gyermekekre. Bajt okoztak akkor is, ha az illető nem akar veszedelmet előidézni. A szemmel való megrontás ellen kitünő orvosságnak tartották nagyon sokáig a fokhagymát. Ugy-e, különös? Sok ember a zsiros piritós kenyerét keneti meg és nagyon szereti. A boszorkányok azonban, a közhit szerint, nem szerették. Sőt a babonás emberek ma is azt hiszik, hogy gyermeküket megvédi a szemverés ellen. Törökországban, Lengyelországban, sőt Németországban is nagy tekintélye van egyes vidékeken a fokhagymának. A gyermek hajába teszik, párnája alá dugják, öltözetébe varrják, hogy a rossz szellemektől védve legyen. Én nyáron néha-néha a piritós kenyermel kenetem és így egész évben nem bántanak a rossz szellemek.

Ha nincs fokhagyma, más hagyma is jó. A rossz szellemeknek — úgy látszik — finom szaglásuk van: nem szeretik a hagymaszagot.

Tamás: Régen használják a hagymát a varázslat ellen?

Apa: Ugy látszik, hogy nagyon régen. De használtak más erős illatú növényeket is. Majdnem minden vidéknek külön-külön divatos védőfegyvere volt a gonosz boszorkányok ellen.

Európa középső vidékein nagyon fontos szerepe volt a hársfának. Ezzel a fával én is szívesen védekeztem volna, örömmel ültettem volna vele tele a kertemet. Nem a boszorkányok ellen, hanem hogy gyönyörködjem gyönyörű törzsében és virágának illatában. Csodálom, hogy a boszorkányok nem szerették. Ha boszorkány lettem volna, nem a Gellérthegyre jártam volna, hanem szép nyári estéken a hársfa alatt pihentem volna.

Tamás: Te mindig tréfálsz velem, ha valamit tanulni akarok. Hát én is tréfálok veled. Nem ülhettél volna a hársfák alá, mert a boszorkányok nappal pihennek, éjjel dolgozniok kell. Akkor cselekszik a rosszat.

Apa: Nincs egészen igazad; nem szeretnek a boszorkányok dolgozni, az éjjel legnagyobb részét mulatozással töltötték. Legalább is azt hitte róluk mindenki. A hársfától azomban féltek. Ha valami hársfaháncsal volt megkötvé, ahhoz nem nyult a boszorkány. Nem birt vele. Sőt hársfavesszővel jól meg lehetett verni. Ha a megrontott állatot ezzel a vesszővel verték, az ütésekkel a boszorkány érezte. Persze, a szegény állat nem tudott panaszkodni. Ha a verés alatt el is bődült, az emberek azt hitték, hogy a boszorkány most távozik belőle.

Sokan testükön kis hársfakeresztet hordtak és abban bíztak, hogy vassal nem lehet rajtuk sebet ütni.

A babonás nép hite szerint minden zárat felpattantott és minden csukott ajtó megnyílt az előtt az ember előtt, kinek tulajdonában volt a repesztőgyökér. Ezt a növényt vakondokfünek is hívják. Te persze csodálkozol, hogy az emberek nem jöttek rá a hitük babonás-voltára. Magam is sokszor csodálkoztam ezen. Hiszen, tapasztalniok kellett számtalanszor, hogy hiába van kezükben a gyökér, a bezárt ajtó zárva marad. A hiszékenységnek azomban nincs határa. Sikertelenség esetén nem a füvet okolták, hanem mindig kitaláltak valamilyen okot. Elhittették például magukkal, hogy nem kellő módon szedték ki a gyökeret, eltévesztették a varázsmondásokat, vagy ha más okot nem találtak, bizonyosra vették, hogy egy erősebb varázslat tartja zárva az ajtót előttük.

Tamás: Nem csodálkozom azon, hogy a műveletlen emberek hittek a babonákban, de nem értem, miért nem világosították fel őket a tanult emberek.

Apa: Kevés volt az igazán művelt ember. Ezek nagyon rosszul érezhették magukat a babonás emberek között. De igazán nagyon kevesen voltak. Még a jogtudósok és papok nagy része is hitt mindenféle bűbájosságban. A repesztőgyökér erejében különösen. Nem is képzeled, mennyire félték attól, hogy a börtönbe zárt boszorkány kimenekül a zárt ajtókon keresztül. Ezért a boszorkányt vagy varázslót a börtönben sokszor úgy helyezték el, hogy lába ne érje a földet. A repesztőgyökérnek ilyenkor nem vehette hasznát. A szegény boszorkány vagy varázsló a börtön mennyezetére erősített székre került. Olyan volt az, mint a hinta. De nem hiszem, hogy nagy kedve lett volna hintázni.

A repesztőgyökér boldog tulajdonosa annyi kincset szerezhett, amennyit akart. Egyszerűen kinyitotta a zárat, erőlködni se kellett. A szegény betörők mennyit izzadnak manapság, míg egy jóra való kasszát megfurnak. Ha repesztőgyökerük volna, egy-két varázsmondásra nyitva volna az elzárt pénztár.

Tamás: Nem gondolod-e, apus, hogy gonosz tolvajok kinyitották álkulccsal az ajtókat és abból keletkezett a hír, hogy azzal a bizonyos gyökérrel minden zár kinyitható.

Apa: Bűnös emberek akkor is voltak, ahogy ma is vannak gonosz kasszafurók. De ismétlem fiam, az emberek szeretik a titokzatosságot, szeretnek hinni csodás dolgokban. Ez az oka minden babonának és varázslatnak.

Tamás: Engem nagyon érdekelnek ezek a varázslatos dolgok. Szeretném, ha még magyarul róluk.

Apa: Szívesen beszélek róluk, de se vége, se hossza nincs a babonás dolgoknak. Csak egy-két érdekesebbet fogok megemlíteni. Van egy bódító növény, melynek mandragóra a neve. A mandragóra gyökerének alakja a sovány repához hasonlít. Az emberek elhitették magukkal, hogy emberi alakja van. Akad közöttük olyan is. A gyökér felső része néha egy kissé csakugyan ember fejére emlékeztet. Sok babona fűződött a mandragóra husos gyökeréhez. Egyesek komolyan hitték, hogy az Isten ugyanaból a földből teremtette, amelyikből az embert. Már ez a hit is elég volt, hogy különös erőt tulajdonítsanak neki. A kicsit emberi alakhoz hasonlító gyökérnek igen nagy ára volt. Boldog volt, aki megszerezte. Mindenre használhatta. De meg is becsülte. A babona szerint, időnként borral kellett meglocsolni, fel kel kellett öltöztetni, még ingecskét is adtak rá, mintha élő lenne. A mandragóra emberke nem volt hálátlan. Gazdájának pénzt és drágaköveket szerzett, a tulajdonos minden vállalkozása sikerült. De persze csak annak a mandragórának volt csodás

ereje, melyet megfelelő szertartásokkal szereztek. Jaj volt annak, aki egyszerűen kirántotta a földből. A gonosz ember azonnal halál fia lett, de azok is megborzadtak a gyökér visitásától, kik a közelben állottak. Leggyakrabban kutyával huzatták ki a növényt. Farkához kötötték és kijött a földből, mikor a kutya távozott. Látod, fiam, milyen ereje van a babonának! Mi mindenre képesek a hiszékeny emberek!

A kínaiaknak is van egy kis emberkéjük. Szintén növénygyökér, mely kissé emlékeztet az emberi alakra. A kínaiak azt hiszik róla, hogy segítségével meghosszabbíthatják az emberi életet, távoltartja az embertől a varázslatot és minden rossz szellemet elűz. Ők ginsengnek hívják a növényüket.

Tamás: Csak csodálkozni tudok azokon az embereken, kik ilyen dolgokban hittek. Ezerszer meg ezerszer meggyőződhetek arról, hogy boldondítják egymást és önmagukat. Ha nem segítettek rajtuk a különböző varázsos növények, semmiképpen sem tudom megérteni, miért maradt meg a hit az embereken?

Apa: Te nagyon egyszerűnek látod a dolgot és fáj neked az, hogy az emberek olyan hiszékenyek. Nagyon kevesen jártak közülök iskolába, a legtöbben irni-olvasni sem tudtak. Azok sem mindig a tiszta igazságot tanulták, akik iskolába jártak, hiszen tanítóik is sok babonában hittek. Azután meg gyakran segítettek rajtuk a varázslásra használt növények. Különösen betegségeikben. A régi emberek hite szerint, a betegségeket az okozta, hogy rossz szellemek költöztek a testbe, vagy valami varázslat rontotta meg a beteget. Siettek elővenni a varázslásra való növényeket, hogy a betegen könnyítsenek. A növények gyógyító ereje gyakran kiűzte az emberek testéből, ha nem is az ördögöt, de a betegséget. Látták, hogy meggyógyult a beteg. Ők, természetesen, azt képzelték, hogy a varázslat gyógyította meg. Mi tudjuk, hogy sok növényben nagy gyógyító erő van.

Tamás: Ugy látom, hogy a régi világ varázslói között orvosok is voltak.

Apa: Ugy van, fiam! Nem olyanok voltak, mint a mai orvosok, de sok növénynek ismerték a hatását. Ma is sok olyan növényt felhasználnak orvosságkészítésre, amelyek régen a varázslatnál szerepeltek. A legrégebb időben sok embert meggyógyítottak a varázslók. Igaz, hogy sokat meg is ölték, mert nem tudták mindig, mennyit bír el az emberi szervezet. A meggyógyult emberek megerősítették a növény erejében való hitet, a halottak pedig nem szoktak panaszkodni.

*Róka koma, róka koma,
Széjjelrepült a lakoma!*

Szegény kicsi Jula.

— Irta: Berde Mária. —

(Folytatás.)

A lilimos kunyhóban a nyitottkéményes pitvaron kívül csak egy kamrácska volt, abban állott nagyanyó öreg nyoszolyája. Kicsi Jula az ablaknál, a padkán szokott aludni. Jobb szerette volna biz ő nagyanyó lábánál, de tartották magukat Ágota régulájához, hogy az öreg ember elszívja a fiatal erejét, ha együtt hálnak. S kicsi Julának ugyse volt sok a fiatalerőből.

Mint mindig, most is fölült, hogy elrebegje a boldogító esti gyermekhitvallását:

Három angyal fejem felett,
Egyik megőriz engemet,
Másik szememet bezárja,
Harmadik lelkeket várja...

De a három angyal közül a második ma elfelejtette kicsi Julát. A gyermek a hideg, bujós holdas, felhőrongyos éjszakán át az Avas-hegy ezüstszürke sziklacifráit bámulta és közben a bűneivel számolt. Első a mákos malé volt: tavaly karácsony szombatján egy darabkát titkon kivett a kenyérládából. Ezt megfogja mondani nagyanyónak és megkéri: térdepeltesse le kukoricaszemre; más jóvátétel itt nincsen. A másik bűne a szegfűszeges fahéjas husvétünnepi kenyér körül történt. Nagyanyó külön süttött neki belőle egy kis vakarót és ő azt két napig meg se kóstolta örömeiben. Ünnepe harmadnapján azonban a kapuban játszadozott kukoricahajas, gyolcsrafestett arcu babájával, mellette a padkán ott volt a kezdetlen cipója. Egyszer csak jön Karika, a görbelábu koldus és kinyújtja a kezét. Ő kettőtörte a cipót és kis habozás után a nagyobbik darabot tartotta meg magának, pedig ő kicsi és délre jó cibrelvest evett.

Ezeket tul azonban nem igen tudott semmiféle bűnére emlékezni. Mert azt, hogy vasárnaponként a templom utolsó padsorából némi halvány, sóvárgó irigységgel tekintgetett az első sorok bársonyvallas, pirosgyöngyös kis leányzói felé, azt nem tartotta bűnnek, hanem a szegény örök természetes jogának. Mindazonáltal éppen arra gondolva, hogy lehetnek elfelejtett bűnei, feltette magában, hogy ezekért nagy áldozatot hoz: azt a szép nefelejtses skatulyát, amit nagyanyó a szatócstól hozott, s aminek olyan jó szaga volt, oda fogja adni a kovácsék béna Mariskájának, mert magáról tudta, hogy fáj az, ha úgy vágyunk valami elérhetetlenre.

Ettől az éjszakától kezdve kicsi Jula valószínűs angyallá változott. Nemcsak a szappanszagu skatulyát, az ünnepi szegfűszeges kenyeret adta ajándékba. Mihelyt a tél — ezidén a szokottnál is nehezebb hótakaróval — leszakadt reájok és napokon át az utcaajtóig is alig lehetett elhányni a havat: kicsi Jula folytatta jótékonyágát a madarakon.

Abban a szent hitben élve, hogy istennek minden teremtménye — még a gyom is — lelkes és értelmes, most a madarakat segítette, mert most azok voltak az igazi koldusok. Ó-esztendő éjszakáján a falun az aranyos-csikó szokott keresztülvágtatni és a gyermekek kifényesített csizmáiba piros pogácsaszivet, diót, almát hullogatott. Akit megajándékozott, annak tarka zsebkendőből zászlót is szurt a csizmájába: hadd lássa a gyermek első ébredésre, keressen-e, vagy se a csizmáskában. Az idén azonban — jórészt a fagy miatt — csak két fényes ujkrajcárt, meg egy marék aszalt meggyet csusztatott kicsi Julának. A gyermek mégis mondhatatlanul örvendett. Az aranszínű ujkrajcárokat a következő vasárnap a zörgős templomperselybe dobta.

A tavasz sohase jött ilyen későn. A lilimok töve táján csak április közepén ütközött ki a fű. A fecskék csak júniusra érkeztek. Kicsi Jula néha azt hitte: nem is lesz többé soha tavasz. Régi kedves téli játszóhelyét a sütőkemence hátán egészen elfelejtette. Rendsen az ablaknál áldogált: az Avas oldalát, a hóolvadást leste.

De aztán olyan tavasz kerekedett, amilyen még soha. Ömlött a naparany, pattantak a rügyek, csattogtak a rigók, hintáztak a fecskék föl és alá; a lilimoszárak csak úgy iramlottak a levegőégnék. A legdúsabbnak ígérkező ágakat kicsi Jula féltő babonás gonddal ápolgatta. Pünköszt után az öreg Ágota fölszedte sátorfáját. Valami nagy, titokzatos szerencsének látszott az is, hogy a költözéshez segítségül kérte a kicsi Julát. Mindig sietett ezzel a kiköltözéssel, mert idebent a faluban csak lopva jártak hozzá az emberek: féltek a paptól, aki irgalmatlanul dorgálta őket és aki Ágotára meg hiveire egyszer-kétszer rá is célzott már a templomban az igével, hogy „aki fordul a szellemidézőkhez és jósokhoz, haragomat fordítom ama személy ellen.”

A pap Ágotával örökös harcban állott. Ő ugyanis a falunak és az öregasszonynak valamennyi csodáját meg tudta magyarázni, még azt is, miért zöldül ki leghamarabb a lilimos kunyhó: mert egy hegyhorpadásban délnek fordult a tájéka. A nép meg is hallgatta a magyarázatot, csak úgy, mint az Ágota meséit is, amazt is, „mert nem lehet tudni, hol az igazság.” Ha betegük volt, Ágotához orvosságért, a paphoz pedig azért fordultak, hogy könyörögjön a szenvedőért a templomban és így megnyugodtak, hogy mindennek elég van téve: Azonban tagadhatatlan, hogy a lilimos kunyhóbeliek különös kegyelettel függtek Ágotán. Az ő hiúságukat némileg legyezgette az Ágota és

sértette a pap magyarázata. Akik olyan szegények, azok olyan nehezen mondanak le arról, hogy valami kiváltságuk, érdekességük legyen; mert hisz egyebük amúgy sincsen. Innen volt a nagy ragaszkodás az öregasszonyhoz, aki őket tündéri pártfogás alá helyezte. A pap? . . . Az is hatalom volt, de ő csak a mennybeliekhez volt bejáratos. Ágota a földi és a földalatti erőkkel cimborált és, óh, azok mindig közelebb vannak . . .

Langyos tavaszi illatok huzódtak a mezőkön, mikor Ágota a kicsi Julával utnak eredt. Mindketten átalvetőt cipeltek, de kicsi Jula mitsem érzett a teherből: tavasz volt, a századik tavasz . . .

A sűrűbe érve egy helyütt az ösvény elágazott. Kicsi Jula jobbra akart térni.

– Nem arra, fiam, az a Tündérkapu felé megy. Nagy kerülő.

– Messzi van ide az a . . . Tündérkapu . . . dadogta kicsi Jula.

– Fiatalnak közel van. Ez az ösvény majd odáig visz. Egyébiránt mindjárt odalátánk. A fehér tündérszoknyák már bizonyára ki vannak aggatva fölibe.

Csakugyan egy kopárabb helyre érve megpillantották jótávolra az oszlopsort. Felette – felhők avagy kökényünneplők? – de mintha fodros leánykaváltozók volnának kiakgatva.

– Ágota néno . . .

– No mi az?

– Mondja csak . . . ezek . . . ugyanazok a Tündérek?

– Hogy ugyanazok?

– Hát . . . akik . . . arra felénk . . . járnak?

– Persze, hogy azok.

Kicsi Jula mélyen, boldogan fellélekzett, aztán vidáman szedte tovább lábacsáját.

Ágota néno kunyhóját sértetlenül találták. Nem mert ahhoz senki egy ujjal is nyulni, mert Ágota „öntést” csinált a kunyhó körül: aki abba belelépett, azt nagy betegség vitte el. Másidőben kicsi Jula szemet-száját tátott volna a sok száritott, gerendáról függő levélcsomón. Most alig pihent, alig segített a földet palaporral megszítálni, a tüzhelyt megtapasztani, megmészelní, a pókhálókat leseprűzni, a cserépcsuprokat az ágasba tüzdelni: nyelte falatkáját, keresztbekötötte vállán kopott hárászkendőjét és elköszönt. Az öregasszony jutalmul a segítségért egy kis mázas csorba csuprot adott neki. Jula sebesen ment visszafelé, de azért közben kikitért az erdőbe; nagy elkésétt illattalan ibolyákat, csillagszemű télizöldet, hólyagos gyöngyvirágokat szakgatva a csuporba. A csorgónál vizet is csurgatott a virágok alá . . . Az elágazó ösvényenél körülpillantott, aztán sebesen fordult be a Tündérkapu felé. A cserjésen át csak úgy találoimra törtetett: ruhája pár helyt megakadt, lábát itt-ott meghorzsolta . . . Hirtelen az utolsó bokron is áttörve elbelépett a sziklakapu. Sima, sűrűn, gyertyaegyenesen egymásba rovatkozó

oszlopok: a föld valami ősi, tüzes hányadékanak hideg csodává dermedése. A kaputövét mohás, bársonyos fű lepte, fent azonban, tul az orgonásipszerű kapuarcon a hófehér ingzászlócskák már nem integettek . . . Soha senki se is látta azokat közlrol, valahova csak visszahuzódtak a tündérek ruhaszáritó bokrai, ha az ember a kapu aljába lépett.

Kicsi Julának kevés ideje volt: a nap már erősen hajlott az Avas mögé. Mégis: addig járt-kelt, míg a sziklasorban egy kis odut talált, abba beállította a virágos csuprot. Ahogy visszafordult, a rémült boldogságtól szinte összeesett. A sziklakapu csipkés árnyékot vetett az előtte zöldelő mohamezőre, a csipkés árnyékban most azonban egy karcsu, csinos, görbeszarvu parányi lovacska árnyéka vetődött . . . Mire Jula föleszmélt, fölpillantott a kaputetőre, a csoda kis állatnak csak könnyü, tovairamló lépteit hallotta . . .

Bizonyára a tündérhintók kis paripája, – gondolta.

Dobogó szívvvel, ragyogó szemmel, hajnalló arccal lépegetett hazafelé. Most már bizonyos volt, hogy ezidén telik be a százesztendő. Ettől kezdve szüntelen lázas némaságban élt. Mint egy álomjáró, végezte a surlást, tapasztást, mosogatást . . . Enni alig evett. Régebb félt, most szerette, ha a nagyanyó egyedül küldte az erdőre. Kis kéregkosarával gyakran látták – és ufoljára is úgy látták – hogy a Szurduk által félrevetett fenyőtörzsek torlaszán, a hatalmas páfrányok között ülve szemét a vízből felnyiladozó óriás nefelejtsék közt kristályló vizfenékebe vesztette. Ha megszólították, hát úgy összereszt, mintha álomból verték volna fel.

Péter-Pál utáni holdtölte éjszakáján kisurrant a kertbe és leszakította a legteljesebb, bódítóan erősillatu liliomszalakat. Cseppet se félt: a falubeli kutyákat mind ismerte. Mégis nem az utcán, hanem a kertek alatt ment, vigyázva, hogy patyolatra mosott, keményített, gondosan foltozott fehér ruháját be ne csatakozza.

Az éj halkan lélekzett: a tejut millió olvadt szikrában folyt át az ég kék taván. Mire az erdőig ért, az utra rongyos, torz árnyékot hányt a kapaszkodó hold. Lábához untalan gömbölyű sünök gördülek. Itt-ott a fenyőtű rengő szőnyegét terített alája, máshol metsző kövekbe verődött a körme. A cserjésben véresre horzsolta karját, lábászárát. A kapuba érve kicsi Jula fáradságtól, áhitattól egyként rogyott le. Kezében kinyújtotta a liliomot, ajkáról hosszu, hangtalan, rimánkodó ima folydogált:

– Ti szépséges, jóságos tündérek, oh, hogyne hinnék bennetek, hogyne, szentül! Tudom, ti jártok akkor a földön, amikor a hó olvadni kezd; ti töltitek meg éjjelente ezüsttel fönt a holdat, ti szurkáljátok tele a réteket virággal . . . Mi ott lakunk a hegyhorpadásban, a fehér nyirfák alatt, ahol most a liliomok nyílnak. Hiszen ti nyitjátok ki őket. Ti jöttök hozzánk,

hát szerettek, én ezt hiszem, szentül hiszem. Én vagyok itt, oh ismerjete meg, ismerjete rám a fehér liliumokról. Bűneimért megvézekeltem és imádkoztam sokat, nagyon sokat, reg-

gel is, este is, ebéd előtt is... Rendülj meg, te rengeteg kő, csendülj meg, te csoda kapu, nem kelek fel addig a földről, míg meg nem nyilsz nekem... (Folytatása következik.)

Mese egy gyermekszobáról.

— Irta: Borsai Mária. —

Volt egyszer egy szép kis fehér gyermekszoba. Az tele volt mindenféle játékkal. Volt benne baba, berendezett babaszoba, kicsiny bolt boltossal, nagy barna mackó, mellette fehér nyulacska, aztán varrógép, rengeteg edényke, szép piros labda, a polcon szebbnél-szebb meseskönyv s ki tudná elsorolni, még mennyi minden.

Régen ebben a szép kis gyermekszobában rendben volt minden. A babának nem volt kicsavarva kezük-lábuk, a mackónak sem hiányzott egyik szeme, az edényké is tiszták voltak, sőt még a képeskönyvekből sem hiányoztak a lapok. De most a szép kis szobában, ahol igazán csupa öröm lakni, — nagy volt a szomorúság. A babák fejüket lehajtva búsultak a babaszobában, a kis varrógépnek nem volt kedve berregni, a boltos rosszkedvűen állt a pult mögött, a labdának sem volt kedve ugrani, a mackó hangosan dörögött, a nyulacska félénken makogott, az edényké szomorúan csörrenetek össze s a képeskönyvek csendben sóhajtoztak. Fáj a játékoknak az ő játékos kis szívük, hogy kis gazdájuk nem törődik velük. Csupa por volt minden s a babák felöltözetlenül heverték egymás mellett.

Egy Lili nevű baba a babakocsiból jajgatva hívta kis mamáját, piros pufók arcán csakugy csurgott a könny. Olyan régen nem volt rendbe szedve és úgy vágyott már kocsikázni! Egy másik baba kevélyen ült egy nagy fotelben és várta, hogy felöltöztessék. Csak egyszerű házi ruha volt rajta, de szerette volna selyemruháját, tollas kalapját meg prémes köpenyét felvenni. Sirva gondolt rá, hogy milyen régen nem törődik vele asszonykája, pedig hogy szerette! Még *Csoda-szép*-nek is elnevezte.

Az egyik sarokban ültek az állatok a mackócskával az élükön s nagy tanácskozást tartottak arról, hogy mi okból nem törődik már velük jó kis gazdájuk, miért nem keféli simára borzas szőrüket. Még a varrógépet is bevették ebbe a komoly tanácskozásba. Egyszer csak ehhez az úri társasághoz sirva bukácsol a reszelő s szomoruan mutatja hátát, melyen rég megszáradt csokoládé volt. Szegény kis reszelő keservesen panaszkodott, mert ő nem volt hozzászokva ahhoz, hogy csokoládés legyen s kérde a nagyságos cirmos, kutyus, nyuszi és mackó urakat, mondanák meg, mi az oka annak, hogy már nem törődik velük senki. A többi edényké is búsultak, hogy a rajtok száradt cukor meg mandula maradékot sem mossák le róluk: úgy maradtak piszkosan, ahogy utoljára használták.

Egy babának — nem is babának, hanem bohócnak — észébe jutott, hogy régen mindennap bejött hozzájuk egy fekete ruhás, kisirt szemű néni beszélgetni, de az mindig igen szomorú volt s egyáltalán nem lehetett vele játszani. Már a Lili baba is emlékezett, hogy egyszer bejött a kis szobába a fekete ruhás néni és sirva kérdezte tőle: „Hol van a te kis gazdád? Pedig hát ha a nagyok nem tudják: honnan tudja ezt ő, Lili baba? Szóval nagy volt a siránkozás a kis fehér szobában. De egy pillanatra elült a lárma, mert halkán kinyílt az ajtó és fehér ruhában, hosszú, lebontott szőke hajjal, kezében fehér liliummal belépett Mesekirálynő, aki egyuttal a babák és játékok királynője is. A játékok nagy örömjongással fogadták szépséges királynőjüket, még mackó koma is elfelejtett dörögni az örömtől. A mesetündér elmondta, hogy éppen egy szegény, beteg kis lánytól jön, aki nem tudott aludni a forró láztól s nem

volt mellette senki, aki mesét mondjon neki: elment hát őhöz s altató mesét susogott a fülébe. A kislány tényleg el is aludt. Visszajövet, amint a ház felett elrepült a mesekirálynő meghallotta a babák siránkozását meg az állatok nyávogását, ugatását, dörögését s bejött, hadd lássa, hogy mi baj, mi történt? Mert ő mindenen tud segíteni. Erre a játékok mind egyszerre kezdtek beszélni, úgy, hogy a jó tündér alig bírta megérteni, miről van szó, miért keseregnek kedves alattvalói. A jó tündér szomorúan csóválta fejét, majd így szólt: Bizony a ti kis gazdátok elment messze, messze, azért nem jön most soha hozzátok játszani. De hogy ne szomorkodjatok, megpróbálok segíteni rajtatok. Most nemsokára, éppen holnap lesz a születése napja asszonykátoknak, s ha lehet, erre a napra elkérem őt az égből, hogy nektek, árván maradt kis játékoknak is legyen egyszer víg napotok. Hát csak készülődjétek jó kedvvel, mert holnap este nagy mulatságot rendezünk. Ezt mondván, a jó mesetündér elrepült.

Ugye, el lehet képzelni, hogy milyen nagy nyugtalanság költözött erre a játékok közé? Egész éjjel nem birták lehunyni a szemüket s nagy izgatottsággal várták a másnap estét. És csakugyan másnap este tizenegy órakor, amikor már mindenki lefeküdt a házban: kinyílt az ajtó s berepült rajta a mesetündér, karján a gyermekszoba urnőjével, Dusikával. Dusika szép fehér ruhába volt öltözve és nagyon kedvesen mosolygott játékaik felé, majd szállt a tündér karjáról, odament mindegyik kis játékaéhoz és forrón megölelte. Aztán megkezdődött a nagy játszás. Hamar felöltöztette a babákat. Lilike baba rózsaszín ruháskát s a fejére szallaggal lekötött kalapot kapott. Nagyon jól állhatott neki, mert még a máskor oly szerény és félnék nyulacska is elkiáltotta magát: „de szép Lili baba máma“! Csodaszépnek is teljesült a vágya, mert Dusika felöltöztette a szép selyem ruhájába, prémes köpenykéjébe, tollas kalapjába. Megvetően fordult el a bohóctól, aki imádatlalt nézett rá és hódolata jeléül óriásikat bukfencezett.

Most az állatok jöttek sorra. Dusika

kivette a babaszekrény fiókjából a baba-kefét és szép simára kefélte vele az állatkák bizony elég borzas szőrét. Ezután a szorgos kis gazdasszony fehér töröltöt vett elő és szép ragyogó tisztára törölte az edénykéket, még a kis reszelőt is, ami ugyancsak nehéz munka volt. Majd a könyvekre került a sor, de azok, mint komoly tárgyakhoz illik, csendben és rendben kuksoltak a polcon. De a jó kis Dusika őket is leporolta s így már az egész szobácskában rend volt. Ekkor Dusika elővette kedvenc könyveit, a Kis Lordot, a Princesszt, a Kis Kelemen történetét, leült kis asztala mellé és olvasni kezdett. Aztán amikor elolvasta a könyveket, így mesélt a játékoknak: — Bizony én már nem vagyok földi gyermek. A földi gyermekek engem angyalnak hívnak. Ahol én vagyok, ott van sok, sok szép játék s azt karácsony este sok, sok kis társammal elvisszük a jó gyermekeknek és mi is örvendünk, ha a gyermekek örvendenek és mi is sirunk, ha a gyermekek szomorúak. Ahol én vagyok, sok szép játék van, de nem szeretem őket úgy, mint titeket, én kedves játékaim. Ahol én vagyok, lehet, hogy szebb, fehérebb szoba van, mint itt, de ilyen kedves kis szoba nincs sehol! Igazán csak itt vagyok boldog! Azért megkértem a jó Istent, s a jó Isten megengedte nekem, hogy én minden évben egyszer a születésem napján eljöhessek az én kedves szép szobácskámba, az én kedves szép játékaimhoz.

Amikor ezt elmondta Dusika, a Mesetündér már intett, hogy menniök kell s megígérve, hogy egy év múlva újra eljön: eltávozott a Mesetündérrel épp oly halkán, mint ahogy jött. A játékok összenéztek s tudták, hogy nem fognak sirni többet, sem búsulni, mert hiszen nincs okuk: kis gazdájuk nem feledte el őket, mert még az égből is visszatér hozzájuk, minden évben egyszer.

Másnap, amikor a fekete ruhás néni bement a szobácskába, csodálkozva vette észre, hogy a babák fel vannak öltözve, az állatok szőre le van simítva, az edénykéik tiszták, a könyvek el vannak rakva. Nem értette. Majd eszébe jutott, hogy

nem rég mondta leánykájának, Dusika testvérkéjének: a gyerekszobát rendbe kéne szedni. S látván a rendbehozott gyermekszobát, hálával gondolt leányára.

De mi, kis barátcskáim, ugy-e tudjuk, hogy ki hozta rendbe az elhagyott gyerekszobát? . . .

Öcsike levele Nagyapóhoz.

Édes nagyapóka!

Elfeledtem elbeszélni a nyáron, hogy abban a faluban, ahol a nyáron voltunk, volt egy bolond fiu, aki olvasta azs én nadselü gondolataimat és utánozsní akart engem. Hát látott már ilyen bolondot Nagyapóka? Lehet is engem utánozsní!

Ezst a fiut Lacsinak hívták és volt egy bátyja is, mint nekem, csakhogy nem Andrisnak hívták, hanem Józsinak. Huga pedig nem is volt neki, mint nekem Hancsika. És mégis utánozsní akart!

Egyser azs jutott neki esébe, hogy vadgestenyét fog lopni egy kertből. Sép nagy gestenyék voltak, nekem is fájt rájuk a fogam, mert a fa ága kikajlott a kerítés fölött azs utcsára és minden nap sászssor is láttam, de a kapura fel volt írva, hogy kutya van a kertben. Andris elolvasta a felirást, s azst mondtuk mindaketten, hogy ilyen helyre bizony mi nem tessük be a lábunkat. Süssék meg a vadgestenyéjüket.

No de Lacsí meg Józsi okosabbak akartak lenni nálunk. Mondta is Lacsí:

– No, lefőzlek, Öcs! Van nekem egy olyan nadselü gondolatom, amilyen neked sohase volt! Ezst majd megírhatod a nagyapádnak, hogy tegye bele az ujságba!

Hát én meg is írom, édes Nagyapóka, azs már a maga dolga, hogy betesi-e vagy sem.

Asz volt a Lacsí nadselü gondolata, hogy létrával fognak felmásni, ugy sedik a vadgestenyét, akkor hiába van kutya a kertben. Egy délelőtt, mikor azs egés házs népe krumplit

ásott kinn a földeken, oda is csipelt egy nagy létrát Józssival és nekitámastották a kerítésnek. Józsi akart elősör felmásni, mert ő azs idősebb. De Lacsí lerántotta a bátyját a nyakánál fogva. Azst mondta:

– Enyém volt a nadselü gondolata, én mások föl elősör!

Nohát ilyen testvérek ezek, Nagyapóka. De még is járták, hallgasson csak ide.

Lacsí elkezdett másni, a bátyja meg egy darabig csak fenyegette a földről, hogy megállj, majd és a létra tetején akarta eldöngetni. Látot-e valaha ilyen testvéreket, Nagyapóka?

Hát, amint ő is felér, egyszerre csak megbillen a létra. Mert a samarak csak a kerítéshezs támastották, nem a fáhozs. Én még nem-rég járok iskolába, de annyit tudok, hogy mi azs azs egyensúly. Maga is tudja, úgy-e, Nagyapóka, pedig maga már régen járt iskolába és ellelejtette volna. Egy só mint sász, a létra el-

vestette az egyensúlyát, befordult a kertbe és éppen akkor ugrott oda a fához éktelen ugrással egy nagy kuvaskutya. Laci meg Józsi egymás hegyin-hátán bukfencsezték le a földre (ilyen levegőbukfencset még én se tudok csinálni!) s úgy beütötték a fejüket, hogy sikrákat sórt a semük. Igazán, magam is láttam a sikrákat – majdnem.

De nem értek rá soká sikrázni a földön, mert már ott is termett mellettük a kuvaskutya. Talán össze is sagatta volna őket, de szerencsére felugrottak, ketten kétfelé saladtak, s míg a kuvaskutya gondolkozott, hogy melyiket kerresse, mindakettő megmenekült.

Én azsalatt odakinn sépen felsedtem az utra lehullott vadgestenyéket s mikor Laci meg Józsi somorú képpel kiódalogtak a kertből, seliden megkérdeztem:

– Nohát, hogy sikerült a nadselü gondolat?

– Sikerült volna, – mondta Laci dühösen, – ha esz a buta Józsi utánam nem másik.

– Azs ám, – mondom én, – aki engem utánozni akar, azs ne verekedjék a testvérel.

Ezs is nadselü gondolat volt, ugy-e, édes Nagyapóka?

Ezenkívül pedig mind csókoltatjuk a kezét magának is, Nagyanyókanak is. Serető unokája *Öcsike.*

Apró versek – apró embereknek.

– Irta: BENKŐ ANNA. –

A KIS MESTER.

– Mit kalapálsz, Ferkó bátyám?

Ugyan mondd meg nékem.

– Kicsi szánkót készitek én, Aranyos testvérem.

Vigan sikló kis szánkóba

Beültetek téged.

S egész a falu végéig

Szaladok el veled.

– Megfázom én, Ferkó bátyám,

Ott kinn a hidegbe'!

– Bepakollak édesanyám

Nagykeszkenőjébe.

Ne félj, Böske, meg nem fázol,

S hogyha úgy kívánod;

Szemben veled, bábudnak is

Jó ülést csinállok!

ÜDVÖZLŐ NAGYANYÁNAK.

Olyan boldog a mi házunk,

Hogy nagyanya itt van nálunk!

Unokáit úgy szereti,

Csókolgatja ölelgeti.

Áldja meg az Isten érte,

Éltesse is egészségbe,

Hogy még sokszor legyen nálunk,

Akit mindig szívből várunk!

Egy szegény fiu története.

— Irta: Dánielné Lengyel Laura. —

(Folytatás.)

Figyelmesen vizsgálta a beteg szomorú arcát, lassanként ismerős vonásokat fedezett fel rajta. Mikor pedig megtudta, hogy a gyermek Borsoséknál lakott, rögtön világos lett előtte, hogy a kis beteg fiu rokona. Nem mondhatni, hogy örült a felfedezésnek. A gyermek az első pillanatban megnyerte szívét. Előbb nagyon sajnálta, később nagyon megszerette. Elhatározta, hogy nem téveszti többé szem elől és segíteni fogja az élet utjain.

De mikor megtudta, hogy megint rokonnal van dolga, erős csüggedés fogta el lelkét.

Mire való mindez? — mondta magában, — hiszen már tudhatnám, mi vár reám? Uj keserűség, új csalódás.

De mikor haza ért és meglátta a gyermek szenvedő, sápadt arcát, megint szánalom és gyöngédség fogta el a szívét. A mint ott állt a gyermek ágya mellett, egyszerre érezte, hogy egy forró kis kéz megragadja kezét és ajkához vonja.

— No-no, kis fiam, no-no, ne izgasd magadat, mert megint beteg leszel.

— Pedig éppen ezért akarok panaszkodni nagyságos uram, — vágott közbe Erzsók asszony, az öreg gazdasszony. — Ez a fiu jó gyermek volna különben, de nem tud nyugodtan megmaradni semmiképpen. Pedig nyugalom kell a betegnek és semmi más. Folyton sóhajtozik, sir: mi lesz velem, mi lesz belőlem?...

Agoston Ferencnek elkomolyodott az arca:

— Ne kinozd magadat kis fiam, gondom lesz rád. Ha teljesen meggyógyulsz, majd beszélgetünk még a dolgról.

Ja de sietett most már a kis Misi meggyógyulni! Hiszen olyan rettenetes bizonytalanság gyötörte. Mi lesz vele? Hová megy? A Borsosék lakása rettenetes othon volt, de végre is, valahol lehajthatta a fejét és enni is kapott. Hiszen, ha a jó Zsuzsi szakácsné be is fogadja, sokáig nem lehet a szegény asszony terhére. És most?... Néha-néha kinézett az ablakon a vad, kemény, kegyetlen télbe és megborzongott. Elázott az egész teste, még a lelke is érezte a hideget, mert eszébe jutott ama rettenetesen hideg, februáriusi este, mikor hajléktalanul, éhesen bolyongott egyik utcából a másikba.

Ha meggyógyul, megint kezdődik a szomorú és keserves vándorlás. Kiverve, elüzetve mindenkitől, mint koldus tengesse életét? Istenem, hiszen annál még a halál is sokkal jobb és kívánatosabb.

Agoston Ferenc, mintha csak olvasott volna a kis fiu lelkében, gyöngéden megsimogatta a homlokát;

— Ne busulj, kis fiam, meglátod, minden

jóra fordul, neked most csak egy kötelességed van: lábrakapni.

Hej, többet ért ez a szeretetteljes, jóságos megnyugtató, egy cseber orvosságnál! Zádor Misi napról-napra erősödött, már az arca sem volt olyan szánsalmasan halvány, kezdett szinesedni, gömbölyödni.

A többit elvégezte az Erzsók asszony pompás levele, csibesültje, meg hogy minden két órában egy-egy pohár tejet belediktált a fiuba.

Nagyon megszerette a kis fiut és kiszolgált, mint valami princet. A szive fájt a gondolatra, hogy talántán a gyermeket mégis eltávozik a házból. Zádor Misi maga sem várta izgatottabban az Agoston ur döntését, mint Erzsók asszony.

De még a vén József is be-bejött hozzá, ha csak szerét tehetette. Ilyenkor mindig elmesélte, hogy mint félt ő Misitől valaha s hogy a nagyságos urnak kellett a gyermeket ölnen hordozni, mert ő a világ minden kinciséért hozzá nem nyult volna. A furcsa kis histórián jót nevetett Erzsók asszony is, Misi is, de legjobban mulattott rajta a vén József maga.

Március lett, mire Misi fel kelt az ágyból és kimehetett a kertbe sétálni. Ott sétáltak az óriási vadgesztenye fák alatt, melyeket valaha Borsos Laci társaságában bámult Misi és ott egyszerre Agoston Ferenc ur megfogta a kis Misi kezét.

— És most fiam, mondj el nekem mindent. Ugy beszélj, mintha a tulajdon édes apáddal beszélnél.

És a kis Misi elmondta élete történetét.

A boldog időt, mit othon a legjobb anya házában töltött. Aztán a rémitő csapást, mikor édes anyja koporsóját leeresztik apja mellé. Misi egyedül, árván került vissza a háza. Jönnek a veszekedő rokonok, az árváról egyik sem akar hallani. Aztán a nagylelkű Borsosné... Misi Budapestre került és gyermek szive egy egész életre valót szenved a szivtelen, léha gonosz emberek között.

Aztán a Laci gaztette az iskolában. Hazamennek, Borsosné elkergeti házatól... Szomorú bolyongása egész délután, késő estig, míg itt a ház előtt összerogyik.

Zádor Misi nem birt tovább beszélni, a köny patakként omlik szeméből, hangja megcsuklik, lába megtántorodik.

(Folytatása következik.)

A lélek.

Coralie Howard Hamans néger költőnő írta ezt a verset, amely egy Amerika 1922 című angol verses könyvből való. A fekete költőnő versét olyan szépnek találtuk, hogy lefordítottuk a fehér és piros arcú jó magyar fiúk és leányok számára.

Mint a madár, mint a lepke, mint a füst,
Mint az árnyék,
Olyan vagyok én, a lélek.
Álomban, szenderben itt hagyom a fáradt testet
És elszállok szürkületig szelek szárnyán.
Testem ébred, visszatérek.

Egyszer úgy lesz, hogy a testem nem ébred föl,
Akkor aztán szabad leszek.
A szikrázó napsugárral táncolok a tiszta légtérben,
Felhők között szálldogálok,
Melyek úsznak és lebegnek.
Elmerülök a legmélyebb Őceánban
S örvény sodrán fölrepülök, föl az égbe,
Istenemhez.

O. E.

FEJTÖRŐ.

**A sorsolásban való részvételre egy rejt-
vény megfejtése is jogosít!**
**A rejtvények megfejtését, a megfejtők
és nyertesek névsorát egyszerre, a megfej-
tést követő hónap végén közlöm!**

Betűrejtvények.

— Beküldte: Neubauer Károly. —

ély ély ély ély
ély ély ély ély

— Beküldte: Kardos István és Tibor. —

Cs' ka tor y

Számrejtvény.

— Beküldte: Tóth-lipcei Fabricius Ágost. —

X 14

Névrejtvény.

— Beküldte: Neubauer Károly. —

Imre, Nándor, Sándor,
Vilmos, Áron, Tibor.

E hat fiunév kezdőbetűi helyesen összerakva egy hetedik fiunévet adnak.

Az 1—4. szám rejtvényeiének megfejtése.

1. szám. Számrejtvények: 1. Hamar munka ritkán jó. 2. Nem mind arany, ami fénylik. 3. Szeresd felebarátodat.

2. szám. Betűrejtvény: Pékinas, Orosz lány. Számrejtvény: 18. Betűrejtvény: Ellenség. Számrejtvény: Vak vezet világtalant.

3. szám. Betűrejtvény: Cimbora. Kocka-rejtvény: Nápoly, árok, por, ok, ly. Betűrejt-
vény: tükör.

4. szám. Szórejtvény: Emberé a munka, Istené az áldás. Betűrejtvény: lomb, domb, gomb. Verses rejtvény: Bukarest. Betűrejtvény: Ernő pénze elfogy.

Megfejtették: Máthé Sanyika, Baritz Árpád és Ferike, Weisz Bözsi, Puskás Pistuka, Szabó Aranka és Géza, Kolontáry János és László, Denderle József, Osztian Ilike, Gróf Pál, Risovszky Lajcsi, Ajtay Lacika, Petheő Éva és Ádám, Gáspár Gyula, Peintler Jolánka és Pistuka, Szántó Lilli és Józsi, Csöregi Feri, Karsay Sárika, Diószeghy Lajos, Révai Bandi és Babi, Salamon Sándor, Vadász János és László, Berkovits József, Szende Irma, Gárdos Magda, Hoffman Dezső, Róth Manyi, Gönczy Laló, Tőkés Józsi, Rosmann Sanyi és Pali, Roos Lola, Toth-lipcei Fabricius Ágost, Hamar Feri és Lujza, Rosenbláth Gizi és Irén, Káhán Arnold, Szappanyoss Pálma, Léb Elza, Péter Margit, Péter Géza, Olasz Géza, Kolontáry János, Kolontáry László, Kardos István és Tibor, Szabó Vili, Tózsér Károly, Dunky Laci, Grosz testvérek, Kubinyi Elemér, Kövér József, Steiner Elvira, Parádi Erzsébet és Elek, Retter János, Feichter Henrik, Végh József, Feichter Heinci, Boér Andor, Bakó János és Judit, Sólyom Tamás és Iluska, Vida Ernő, Szalóky Antal, Keresztes Agnes, Imecs Jolán, Szekeres Géza, Szatmári Bözsike, Szaniszló Tibor és János, Scher Ilonka, Végh József, Horváth László és György, Olasz Feckó, Hirsch Idás, Kovács Éva, Schwartz Ilonka, Szilágyi László, Biberle Kató, Borsoss Samuka, Marton Lilli, Ausländer Agi, Friedmann Béla és József, ifj. Dinderle József, Kovács József, Székely Edömér, Klein Irma.

Összesen 16 könyvet sorsoltunk ki a január havi számok rejtvényeiének megfejtői közt. Tökmag király őfelsége a következők nevét huzta ki nagyapó kalapjából:

Baritz Árpád és Ferike, Petheő Éva és Ádám, Kövér József, Tőkés Józsi, Péter Margit és Géza, Hamar Feri és Lujza, Roos Lola, Steiner Elvira, Gönczy Laló, Olasz Ferkó, Szabó Vili, Révai Bandi és Babi, Osztian Ilike, Peintler Jolánka és Pistuka, Rosenbláth Gizi és Irén, Toth-lipcei Fabricius Ágost.

Elek nagyapó üzeni:

Minden levél egyenesen Elek nagyapó címére: Kisbaczon. u. p. Nagybaczon, Háromszék megye küldendő, s akkor idejében kaptok választ!

Szabó Vilé. Örülsz, nagyon örülsz, hogy Elek nagyapó hazajött, mert azelőtt is nagyon szeretted, mint a Jó Pajtás szerkesztőjét. Én meg annak örvendek, hogy hétről-hétre mesélhetek nektek, kik oly sokáig nélkülöztek a jó gyermekujtságot. A jókívánságodat meghattottan köszönöm. — **Dóczy Zoltán.** Jól teszed, hogy nem küldöd vissza a mutatószámokat, hanem új előfizetőket szerzesz velük. Hadd gyönyörködjenek majd mennél többen édes anyád szép rajzaiban s a te kedves keresztanyádnak: Berde Máriának a *Szegény kicsi Julájában*. Egyébként majd nem lesz szükséges, hogy keresztanyád a maga példányát neked küldje, mert édesanyádat is megilleti a tiszteletpéldány. Téged pedig megillet a dicséret meglepő szép írásodért. — **Steiner Elvira.** Ha gyöngélsz, bizony csak fogadd meg a doktor bácsi szavát és ne erőltess meg magadat. Majd megjön a jóegészség, akkor aztán megjavul az írásod is. — **Göldner Csicsés Károly.** Dicséretedre válik, hogy V. gimnazista létedre is szeretted olvasni a Cimborát, „mert — írod — a Cimborában nemcsak egy hat éves gyermek talál olvasnivalót, hanem bizony még 15 éves is.“ Igazán örvendek, hogy erről ily határozottan tanúságot tettél, s szívből kívánom, hogy a két kettős is husvét ünnepére egyesre egyenesedjen és kívánságod teljesüljön. — **Pataki Pál.** Nagyon busulsz, ha a Cimborá egy száma elmarad, s haragszol a rossz postai közlekedésre. Bizony, arra én is haragszom. A kiadó bácsi újra elküldi neked a 3. és 4. számot. Rejtvényeid jók. — **Retter János.** Leveled minden sora nagy öröm nekem. Megrendeled Öcsike nadselű gondolatait, Senki Tamást és a Hires erdélyi magyarokat. És írod: Marosújváron mind többen és többen olvassák a Cimborát s mind azt mondják: hétről-hétre szebb lesz. S tetézed örömemet azzal, hogy anyunak is nagyon tetszik a Cimborá. Csoda-e, ha nagy kedvvel írom és szerkesztem a ti újságokat? — **Lőrinczy Sándor.** Azt írod: milyen nagy fájdalmat okozott szíveteknek a Jó Pajtástól való megválás négy évvel ezelőtt, oly nagy az örömetek, hogy Elek nagyapó most a Cimborát szerkeszti. „Kérjük a jó Istent, hogy még évek hosszú során át munkálkodhasson az erdélyi magyar gyermekek örömeire!“ Vajha meghallgatná Isten a kérésedet, mert igazán szeretnék még élni tiérettetek. Ha tollal megrajzolnád a képrejtvényeket, közölném. A kockarejtvény jön. — **Bethlen Gábor.** Irántam való szeretetedre vall, hogy nevemre csináltál rejtvényt, de bár teljesen hibátlan, még sem közlöm, mert már többször megirtam, hogy nevemre vonatkozó rejtvényt nem közlök. Épp elégszer találkoztok az újságban amugy is. Meleg szereteted viszonzásául már most jelzem, hogy halhatatlan ősed, a nagy Bethlen Gábor fejedelem életének megírásával éppen most foglalkozom. Hiszem, hogy megilletődötten fogod olvasni s ez az olvasmány is közre fog munkálni abban, hogy méltó törekedjél lenni a Bethlen Gábor névre. — **Szathmáry Béla.** Szeretettel fogadlak unokáim közé. Csak írd, amikor ráérsz a tanulás-

tól, hadd lássam, az idegen nyelv tanulása mellett hogyan fejlődik a magyar írásod. — **Végh József.** Örömmel olvasom, hogy nagyszalontai csonka torony ma is a régi gondozás alatt van s hogy sok versét tudod a halhatatlan Arány Jánosnak. — **Feichter Heinci.** Te is hűséges olvasója lettél a Cimborának. Bizony, akkor te is unokám vagy, mégpedig olyan unokám, akinek szép tiszta írásában örömem telik. Rejtvényeidből közlöm az első betűrejtvényt meg a pótlórejtvényt. A második betűrejtvény megfejtése tulságos könnyű. — **Kupferstich Pali.** Sajnálom, hogy a sepsiszentgyörgyi ref. leányegyesület estélyén csak keveset beszélhettem veled, de majd kipótolom, mert valószínűleg nem sok idő múltán ismét ott leszek. Feledtem megmondani, hogy legcélszerűbb a helybeli könyvkereskedő utján érdeklődni: megszerezhet-e Pestről a Magyar Mese- és mondavilág, s hány kötet készült el a legújabb (ötödik) kiadásból, mert bizony e pillanatban magam sem tudom. És el feledtem azt is megmondani, hogy leveledből hiányoztak a jelzett rejtvények. Sőt még arról is megfeledkeztem, hogy alkalmi portóval küldött s mégis felbélyegzett leveledről a bélyegeket leszedtem, a tárcámba tettem, hogy majd átadom neked — s persze szépen visszahoztam a bélyegeket. De csuda-e, ha mindent elfeledtem, amikor oly megható szeretet áradt felém a sepsiszentgyörgyi közönség meleg szívéből? — **Kupferstich Iluka.** Ugy látszik, téged nem hoztak el az estélyre, szépen aludtál otthon. Talán éppen Öcsikéről álmodtál, akinek a „nadselű“ gondolatai legjobban tetszenek. Hogyne, mikor neked is van egy kis öcsikéd s már előre örülsz, hogy az is „olyan édes és jókedvű lesz, mint Öcsike.“ Ugy legyen! — **Kovács Éva.** Tulságosan szerény kis lány vagy te. Mentegetődzöl a csunya és rendetlen írásodért, én meg szépnek és rendesnek látom. Már most kettőnk közül melyiknek van igaza? Hát csak írd ezután is oly „csunyan“ és „rendetlenül“, mint ahogy most írtál. — **Schwartz Ilonka.** Szerettem hallani, hogy alig várod a Cimborát s olvassad a szép meséket. Nem kevésbbé, hogy sokszor csókolod a „kedves nagyapót.“ — **Drosnyák Janika.** A kiadó bácsitól eddig bizonyos megkaptad az eddigi számokat s kis testvéreidnek is olvastál meséket. Dicséretedre válik, hogy magad spóroltad össze a pénzt a Cimborára. — **Hirsch Idus.** Irtam a kiadó bácsinak, hogy küldje el neked az 1. és 2. számot is, s bizonyos pontosan kapod majd hétről-hétre a többi számot is. — **Olasz Ferkó.** Még egyszer sem nyertél? Mintha csak megérezte volna ezt Tökmag király öfelségének az ujjabegye, már napokkal ezelőtt rátapintott a te nevedre s kihuzta. Hogy az Isten tartsa meg öfelsége ujjának finom tapintását, — kívánod te bizonyosan. — **Horvát Laci.** Két új unoka. Az egyik te vagy, a másik Gyuri öcséd. A levelet te írod, Gyuri öcséd a leckéjét írja. Bölcs munkafelosztás. Öcsikén felségesen mulatsz, s a cserkész táborban fogsz nyaralni. Remélem, ott is felségesen fogsz mulatni, s azt is remélem, hogy ha már egy nagy újság pályázatán is nyertél könyvet, nyersz majd itt is. A rejtvényed ügyes. Besoroztam. — **Scanizló Tibor és János.** Tibor óvodás, te meg V. gimnazista, s közösen fejtettétek meg a rejtvényeket. Ebből azt látom, hogy igen szeretted a kis öcsédet. Megérdemlitek, hogy rátok mosolyogjon a szerencse. Ami késik, nem mulik.

A CIMBORA kiadásában

öt kötet gyermekmese és ifjusági olvasmány

JELENT MEG!

Kertész Mihály:	Senki Tamás története és még egyéb mesék	L. 25.
Benedek Elek:	Hires erdélyi magyarok. (A két Wesselényi, Kőrösi Csoma S. . . . .)	L. 18.
Balázs Ferenc:	Mesefolyam. (Husz mese a szeretetről.)	L. 25.
Monoki Sándor:	Tündérmese	L. 12.
Benedek Elek:	Öcsike könyve. A „nadselü“ gondolatok első sorozata	L. 35.

A Cimborá előfizetőinek minden kötetnél 25 százalék engedményt adunk.

Kertész Mihály:	Senki Tamás története és még egyéb mesék.	L. 25 helyett L. 18'75
Benedek Elek:	Hires erdélyi magyarok. (A két Wesselényi, Kőrösi Csoma Sándor.)	L. 18 helyett L. 13'50
Balázs Ferenc:	Mesefolyam. (Husz mese a szeretetről.)	L. 25 helyett L. 18'75
Monoki Sándor:	Tündérmese.	L. 12 helyett L. 9.—
Benedek Elek:	Öcsike könyve. A „nadselü“ gondolatok első sorozata.	L. 35 helyett L. 26'25

A könyveket rendeljétek meg a Cimborá kiadóhivatalától, Szatmárról, amely azokat részletekre azonnal és utánvét mellett megküldi.

Valódi békeminőségű aszbeszt fedő

PALA

kapható igen jutányosan SCHWARTZ TESTVÉREKNÉL, Strada Decebal (Kölcsey-u.) 37. szám. Kész fedéseket helyben és vidéken vállalunk!!

Gyapjú-, selyem-, pamukelmét, fonalat, szőrmét fest és tisztít a

„Kristály“

gőzmosó és kelmepestőgyár CLUJ. Telefon 500.

Póstacsomagok pontosan szállítanak! — Kereskedőknek tömegárúknál árkedvezmény! — Képviseletek vidéki városba kerestetnek!

Sok millió ember és gyermek csak
BATA cipőt hord, mert egy pár BATA cipő két pár más cipőt pótol!!!

! Bata, Sighet, Főtér 21. !

A Cimborára

előfizetéseket felvesz Erdély minden könyvkereskedője!

Hires erdélyi magyarok

A két Wesselényi, Kőrösi Csoma Sándor

*** IRTA: BENEDEK ELEK. ***
Csinos kemény kötésben ára 18 Lei.
A Cimborá előfizetőinek 13 Lei 50 b.
Megrendelhető a kiadóhivatalban Szatmáron.

SENKI TAMÁS TÖRTÉNETE és még egyéb mesék

IRTA: KERTÉSZ MIHÁLY.

Csinos kemény kötésben ára 25 Lei.

A Cimbora előfizetőinek 18 Lei 75 bani.

Megrendelhető a kiadóhivatalban Szatmáron.

A Cimbora azt üzeni:

Ha finom
cukorkát
akartok:

kérjetelek Melissát

Eredeti Wolfner

gépszijak

minden méretben

kaphatók

BRAUN és LÁSZLÓ vaskereskedésében,
Szatmár, Piata Victoriei (volt Deák-tér) 9.

A Szatmári Leszámitoló- és Kereskedelmi Bank r.-t.

Alaptőke 10 millió leu.

Tartaléktőke 1 millió leu.

Takarékbetét állomány 45 millió leu.

Bármely összeg erejéig fizetéseket vállal:

Bukarestben és bárhová LEUBAN, Bécsen keresztül bárhová OSZTRÁK
KORONÁBAN, Prágán keresztül bárhová CSEH KORONÁBAN, Berlinen
keresztül bárhová MÁRKÁBAN, Fiumén keresztül bárhová LIRÁBAN,
Budapesten keresztül bárhová MAGYAR KORONÁBAN.

Vesz és elad mindennemű idegen pénzeket és amerikai chequeket bevált.

☛ Kölcsönöket legelőnyösebben folyósít. ☚

A Generala bukaresti biztosító társaság, valamint az Assicurazioni Generali triesti biztosító társaság főügynöksége.

Betéteket könyvecskére és folyószámlára gyümölcsöztetésre elfogad
és azokat kívánatra azonnal bármikor visszaad.

Fiuk!

Lányok!

A Cimborát

olvassátok,

szeressétek,

terjesszétek!

Aki elő akar fizetni a Cimborára, az írjon egy levelező-lapot Szatmárra, a
Cimbora kiadóhivatalának címezve és a következő vasárnap már kezében a lap.

A lap egy negyedévre negyven leuért jár.

Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.

Kiadó a Szabadsajtó Könyvnyomda és Lapkiadó r.-t. Szatmár.

A szerkesztőségnek szóló levelek, rejtvény megfejtések és közlésreszánt kéziratok Benedek Elek címére, Kisbaczon, u. p. Nagybaczon, Háromszék-m. küldendők.